

ม ง ค ล ที่ ๑ ตั้ง ต น ช อ บ

ตั้ง เป้า ห ม า ย จี วิ ต ลึ จิ ต อ น า ค ต

คนเราเกิดมาต้องมีเป้าหมายของชีวิต เพื่อเป็นตัว
กำหนดว่า เราจะดำเนินชีวิตไปในทิศทางใด จะได้ฝึกฝน
ตนเองไปตามเป้าหมายที่ตั้งไว้การตั้งเป้าหมายไว้ในทางที่ถูกต้อง
จะเป็นจุดเริ่มต้นให้เราดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้อง ซึ่งทางพระ
ท่านเรียกว่า “ตั้งตนชอบ”

ตั้งเป้าหมายชีวิต ลิขิตอนาคต

๑๒

เราทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้ มีสิ่งที่จะต้องศึกษาควบคู่กันไปอยู่ ๒ ประการ คือ การศึกษาวิชาความรู้ในทางโลกและการศึกษาวิชาในทางธรรม การศึกษาความรู้ทางโลก มีเป้าหมายเพื่อให้เรารู้จักวิธีการแสวงหาปัจจัยสี่มาเลี้ยงตน ทำให้เราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ ส่วนการศึกษาความรู้ในทางธรรม มีเป้าหมายเพื่อฝึกฝนอบรมจิตใจของเราให้สะอาดบริสุทธิ์ เพื่อจะได้เข้าถึงแหล่งแห่งความรู้ที่สมบูรณ์ เป็นความรู้เพื่อความหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวง ให้เข้าถึงความสุขอันแท้จริงที่มีอยู่ภายในตน

มีวาระพระบาลีใน ขุททกนิกาย ชาดก ความว่า

“อตุตา ว เสโย โปรมา ว เสโย

ลพฺภา ปิยา โอจิตตฺเตน ปจฺฉา

ตัวเรานั้นแหละดีที่สุด ประเสริฐยอดเยี่ยมที่สุด

ฝึกฝนตนเองดีแล้ว จะได้สิ่งที่ตัวรักในภายหลัง”

คนเราเกิดมาต้องมีเป้าหมายชีวิต เพื่อเป็นตัวกำหนดว่าเราจะดำเนินชีวิตไปในทิศทางใด จะได้ฝึกฝนตนเองไปตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ การตั้งเป้าหมายไว้ในทางที่ถูกต้อง จะเป็นจุดเริ่มต้นให้เราดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้องซึ่งทางพระท่านเรียกว่า “ตั้งตนชอบ”

ตั้งเป้าหมายชีวิต ลิขิตอนาคต

๑๓

เป้าหมายนั้นมี ๒ อย่าง คือ เป้าหมายทางโลกกับเป้าหมายทางธรรม เป้าหมายทางโลกคือการศึกษาเล่าเรียน การประกอบอาชีพการงาน แต่เป้าหมายทางธรรมนี้สำคัญ เพราะเราเกิดมาพบชาติหนึ่ง จะต้องสั่งสมบุญกุศลไว้เป็นเสบียงหล่อเลี้ยงชีวิตข้ามภพข้ามชาติ ตั้งเป้าหมายในการสร้างบารมีไว้ฝึกฝนกาย วาจา ใจ ให้สะอาดบริสุทธิ์ยิ่งๆ ขึ้นไป ละโลกไปแล้วเราจะได้ไปอยู่ในภพภูมิที่ดี มีโอกาสสร้างความดีได้เต็มที่ และสะดวกสบาย ดำเนินชีวิตมุ่งตรงสู่มรรคผลนิพพาน ตามอย่างพระลัทธิมาลัมพุทธเจ้า

ถ้าตัวเองยังไม่มีศรัทธา ก็ตั้งตนไว้ในศรัทธา ถ้าตัวเองเป็นคนตระหนี่ ก็ตั้งเป้าหมายทำทานให้ได้สม่ำเสมอ ถ้าตัวเองยังไม่มีศีล ก็ตั้งเป้าหมายให้รักษาศีลได้บริสุทธิ์บริบูรณ์ ดังเช่นโจรที่กลับตัวกลับใจ ปรับแนวทางชีวิตของตน ให้มุ่งตรงต่อสัจธรรมนิพพานได้ทัน ดังเรื่องมีอยู่ว่า

*ในยุคสมัยของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า มีชาย ๕๐๐ คน หาเลี้ยงชีวิตด้วยการทำโจรกรรมเป็นกลุ่มใหญ่ เป็นโจรคอยฆ่า ลักขโมย ปล้นชิงทรัพย์สินของคนอื่น วันหนึ่งหลังจาก

---

*มก. ยโสชสูตร เล่ม ๔๔ หน้า ๓๐๙

ตั้งเป้าหมายชีวิต ลิขิตอนาคต

๑๔

ที่พวกเขาปล้นชิงทรัพย์ลินของชาวบ้านแล้ว ลูกชาวบ้านตามจับตัว จึงพากันหนีเข้าไปในป่าแห่งหนึ่ง เผอิญในป่านั้น มีพระภิกษุรูปหนึ่งเข้าไปถือธุดงค์วัตรอยู่ พวกโจรเห็นพระก็เข้าไปกราบขอร้องให้ท่านช่วยเป็นที่พึ่งของพวกตนในยามคับขัน

พระเถระรูปนั้นกล่าวว่า “ศีล เป็นที่พึ่งที่ดีที่สุด เพราะผู้ที่รักษาศีลได้สมบูรณ์ย่อมมีชีวิตเจริญรุ่งเรืองไม่ตกต่ำ ถึงเวลานั้นชีวิตก็จะไปสู่สุคติโลกสวรรค์ พวกท่านจงสมาทานศีล ๕ กันเถิด” พวกโจรก็รับศีลจากพระเถระ เมื่อรับศีลเรียบร้อยแล้ว พระเถระสอนว่า “ตอนนี้ท่านทั้งหลายเป็นผู้มีศีลแล้ว ขอให้รักษาศีลให้ดียิ่งกว่าชีวิต แม้จะต้องตายก็อย่ายอมให้ศีลของตนเองต่างพร้อย”

โจรทั้ง ๕๐๐ คน รับปากพระเถระว่าจะรักษาศีลให้ดีที่สุด ขณะนั้นเอง พวกชาวบ้านที่ตามจับโจรมาทัน ได้ฆ่าโจรตายหมด โดยที่พวกโจรไม่ได้ต่อสู้ และไม่มีความโกรธเคืองชาวบ้านเลย เพราะตั้งใจจะรักษาศีลของตนเองให้บริสุทธิ์ ตามที่พระเถระสอน

พวกเขาตายไปด้วยความปิติ อิ่มใจในศีลที่บริสุทธิ์ของตัวเอง จึงได้ไปบังเกิดในเทวโลก หัวหน้าโจรได้เป็นหัวหน้าเทพบุตร เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในสวรรค์ เสวยทิพยสมบัติตลอด ๑ พุทธันตร คือ ช่วงเวลานับจากการบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ตั้งเป้าหมายชีวิต ลิขิตอนาคต

๑๕

พระองค์หนึ่ง ไปจนกระทั่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอีกพระองค์หนึ่งบังเกิดขึ้น ซึ่งเป็นเวลายาวนานมาก

มาถึงสมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา เทพบุตรทั้ง ๕๐๐ องค์ ได้มาเกิดในหมู่บ้านชาวประมง ใกล้ประตูเมืองสาวัตถี หัวหน้าเทพบุตรได้มาเป็นหัวหน้าชาวประมง พวกเขาจะออกหาปลาด้วยกันเป็นประจำ วันหนึ่งได้ไปทอดแหจับปลาในแม่น้ำอจิรวดี จับปลาใหญ่ได้ตัวหนึ่ง สีเป็นทองคำทั้งตัว ก็ดีใจช่วยกันยกปลาใส่เรือแล้วนำไปถวายพระเจ้าปเสนทิโกศล พระเจ้าปเสนทิโกศลให้เอาปลา นั้นไปที่วัดเชตวัน ครั้นไปถึงปรากฏว่า แคนปลาอัปាកขึ้นเท่านั้นก็มีกลิ่นเหม็นเหมือนซากศพ ตลบอบอวลไปทั่วพระเชตวัน

พระราชาราชกุมารพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “ปลาใหญ่ตัวนี้ทำกรรมอะไรมา จึงเป็นสีทองทั้งตัว แต่มีกลิ่นปากเหม็นเหลือเกิน” พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเล่าว่า ปลาตัวนี้ในอดีตเคยเกิดเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา ชื่อพระกปิละ ได้ศึกษาพระธรรมวินัยของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า และมีความจำดี เป็นพหูสูตร เป็นพระผู้ทรงพระไตรปิฎก ทรงพระปริยัติ มีชื่อเสียงมีลูกศิษย์มาก แต่ท่านไม่ได้ปฏิบัติธรรม ครั้นมีลาภสักการะมากเข้า ท่านหลงตัวเอง คิดว่าตัวเองฉลาด ตัวเองเก่ง มีความรู้

ตั้งเป้าหมายชีวิต ลิขิตอนาคต

๑๖

มากกว่าคนอื่น จึงสอนลูกศิษย์ตามใจตัวเอง สิ่งที่ถูกก็ว่าผิด สิ่ง
ที่ผิดก็ว่าถูก อีกทั้งยกตนข่มท่าน หว่าพระภิกษุรูปอื่นโง่กว่าตัว
เองหมด

พระกปิละมีพระพี่ชายเป็นพี่ชายแท้ๆ ของท่าน พระ-
พี่ชายไม่ได้ศึกษาพระปริยัติ แต่ท่านปฏิบัติธรรม เป็นพระอรหันต์
ท่านรู้ว่าพระน้องชายกำลังหลงทาง ก็ไปตักเตือน แต่พระกปิละ
ไม่ยอมรับฟังพระอรหันต์พี่ชาย กลับบอกว่า “หลงพี่จะไปรู้อะไร
ผมนี้รู้ดีกว่าใคร พระไตรปิฎกทั้งหมดผมก็บอกได้ว่า อะไรอยู่
ตรงไหน พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่าอย่างไร ผมรู้หมด หลวงพี่
สอนตัวหลวงพี่เองเถอะ”

ในที่สุดพระพี่ชายก็ต้องทิ้ง เพราะสอนไม่ได้ เตือนไม่ได้
เมื่อไม่มีใครสอน ท่านก็ยิ่งหลงตัวเองมากขึ้น เทียบว่าพระ-
ภิกษุรูปอื่นๆ ที่ไม่ทำตามความคิดของตน ลูกศิษย์ของท่าน
พลอยมีความเห็นผิด และทำผิดๆแบบนั้นไปด้วย ทำให้
พระพุทธศาสนาเสื่อมลง ครั้นละโลกจึงได้ไปบังเกิดในอเวจีมหาน
รก ใครที่เชื่อถือท่าน ทำตามท่าน ก็ไปอยู่ในอเวจีมหานรก
เหมือนกัน ต้องเสวยวิบากกรรม ทนทุกข์ทรมานเป็นเวลายาวนาน
จนนับไม่ได้ เพราะคิดผิด พุตผิด และก็ทำผิดๆ

ทันทีที่พ้นจากนรก ท่านก็มาเกิดเป็นปลาสีทอง ที่ตัว

ตั้งเป้าหมายชีวิต ลิขิตอนาคต

๑๖

เป็นสีทองคำเพราะเคยกล่าวพุทธพจน์ สรรเสริญคุณของพระ-
สัมมาสัมพุทธเจ้ามาก่อน แต่ที่ปากมิกลื่น همینเหมือนซากศพ
เพราะเคยไปด่าพระภิกษุผู้ทรงศีลไว้ ครั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ตรัสเล่าจบ จึงถามปลาว่า “มาจากไหน” ปลาตอบว่า “มาจาก
อเวจีมหานรก” พระองค์ถามอีกว่า “แล้วกำลังจะไปไหน” ปลา
ตอบว่า “จะกลับไปอเวจีมหานรกเหมือนเดิม” แล้วเอาศีรชะ
ฟาดเรือตายอยู่ตรงนั้น

ทุกคนที่ได้ฟังธรรมและเห็นเหตุการณ์นั้น ต่างมีความ
สลดใจ ชาวประมงทั้ง ๕๐๐ คน ได้ทูลขอบวชในบวรพระพุทธ-
ศาสนา และตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรม ต่อมาภายหลังต่างได้
บรรลุมรรค เป็นพระอรหันต์กันทั้งหมด

เราจะเห็นว่าโจร ๕๐๐ คน จากเดิมที่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต
ทำแต่บาปกรรม แต่ภายหลังกลับมามีใจรักวิชาศีลให้สะอาด
บริสุทธิ์ จึงเป็นปัจจัยให้ได้ทำความดีอย่างอื่นเพิ่มขึ้น จนได้บวช
และบรรลุมรรคผลนิพพานในที่สุด พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงได้
ตรัสว่า การตั้งตนไว้ในทางที่ชอบ เป็นมงคลอันสูงสุด เพราะจะ
ทำให้ชีวิตของเราสูงขึ้น เจริญขึ้น

การตั้งตนชอบที่ดีที่สุด คือนำใจมาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกาย
ฐานที่ ๗ อย่างสบายๆ ผึกหยุดฝึกนิ่งให้เข้าถึงพระธรรมกายให้

ตั้งเป้าหมายชีวิต ลิขิตอนาคต

๑๘

ได้ พระธรรมกายเป็นแหล่งแห่งความสะอาดบริสุทธิ์ เป็นแหล่งแห่งความสุข เป็นแหล่งแห่งความดีงามทั้งมวล เมื่อเข้าถึงธรรมกายแล้วชีวิตของเราจะปลอดภัย จะมีแต่ความสุข ความสำเร็จ เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต เพราะฉะนั้นขอให้ทุกท่านหมั่นปฏิบัติธรรม เอาใจมาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกาย หยุดนิ่งกันให้ได้ทุกวัน

